

Ο στάβλος της Βηθλεέμ Του Τζοβάνι Παπίνι

(Απόσπασμα από το βιβλίο του Η ιστορία του Χριστού, Εκδ. Αστήρ)

**"Σας φέρνω ένα χαρμόσυνο άγγελμα, που θα γεμίσει με χαρά όλο τον κόσμο:
Σήμερα, στην πόλη του Δαβίδ γεννήθηκε για χάρη σας σωτήρας- κι αυτός
είναι Χριστός, ο Κύριος...." Λουκάς 2, 10-11**

Ο Ιησούς γεννήθηκε σ' ένα στάβλο. Ένας στάβλος, ένας αυθεντικός στάβλος, δεν είναι το χαριτωμένο κι ανάλαφρο υπόστεγο που οι χριστιανοί ζωγράφοι φαντάστηκαν για τον Υιό του Δαβίδ, σχεδόν σαν να ντρέπονταν, γιατί ο Θεός τους κατοίκησε μέσα στη φτώχεια.

Ο στάβλος, ο αληθινός στάβλος, είναι η κατοικία των ζώων, φυλακή των ζώων που δουλεύουν για τον άνθρωπο. Ο παλιός, ο φτωχικός στάβλος των αρχαίων χωρών, των λιμοκτονούντων τόπων, της πατρίδας του Χριστού, δεν είναι η στοά με τις κολόνες και τα κιονόκρανα, ούτε ο γεωμετρικός στάβλος των σημερινών αρχόντων, ούτε το λεπτεπίλεπτο καλυβάκι της παραμονής των Χριστουγέννων. Ο στάβλος δεν είναι παρά τέσσερις τραχείς τοίχοι, ένα λερωμένο πλακόστρωτο, μια σκεπή με δοκάρια και πλάκες. Ο αυθεντικός στάβλος είναι σκοτεινός, βρώμικος, λερωμένος. Καθαρή είναι μόνον η γωνιά όπου βάζουν την ταγή, όπου ο χωριάτης στοιβάζει σανό και βρώμη.

Το ανοιξιάτικο λιβάδι, δροσάτο στα γαλήνια πρωινά, κυματιστό στον άνεμο, ηλιόλουστο υγρό, μυρωμένο θερίστηκε. Κόπηκαν με το δρεπάνι τα πράσινα χόρτα, τα λεπτόμισχα φύλλα. Και κοντά σε αυτά θερίστηκαν και τα όμορφα λουλούδια: άσπρα, κόκκινα, κίτρινα γαλάζια. Όλα μαράθηκαν, ξεράθηκαν, πήραν το χλωμό και μοναδικό χρώμα του σανού. Και τα βόδια κουβάλησαν στο σπίτι τα άψυχα λείψανα του Μαγιού και του Ιουνίου.

Και να τώρα εκείνα τα χορτάρια κι εκείνα τα άνθη που είναι ξερά, εκείνα τα λουλούδια που πάντα ευωδιάζουν, είναι μέσα στο στάβλο, για να δοθούν στους πεινασμένους δούλους του ανθρώπου. Τα ζώα τα μασούν αργά με τα χοντρά μαύρα χείλη τους κι ύστερα από λίγο το ανθισμένο πρώτα λιβάδι θα γυρίσει στο φως αφού αλλάξει σε υγρή κοπριά.

Αυτός είναι ο αληθινός στάβλος όπου γεννήθηκε ο Χριστός. Ο πιο βρωμερός τόπος υπήρξε το πρώτο ενδιαίτημα του πιο αγίου παιδιού που γέννησε γυναίκα. Ο Υιός του Ανθρώπου που επρόκειτο να κατασπαραχτεί από κτήνη τα οποία θα ονομάζονταν άνθρωποι, είχε για πρώτο Του κατάλυμα ένα στάβλο, όπου τα κτήνη μασούν τα θαυμαστά λουλούδια της άνοιξης

Ο Χριστός δεν γεννήθηκε τυχαία σε ένα στάβλο. Τάχα ο κόσμος δεν είναι ένας απέραντος στάβλος. Όπου οι άνθρωποι τρώνε και κοπρίζουν; Τα πιο όμορφα, τα πιο αγνά, τα πιο θεία πράγματα δεν τα μεταβάλουν άρα με διαβολική

αλχημεία σε κοπριά; Ύστερα ξαπλώνονται πάνω σε αυτούς τους λόφους της κοπριάς και ονομάζουν αυτή την κατάσταση "απόλαυση ζωής"

Πάνω στη γη, εφήμερο στάβλο χοίρων, όπου όλες οι διακοσμήσεις και τα μυρωδικά δεν μπορούν να σκεπάσουν την κοπριά, πρόβαλε μια νύχτα ο Ιησούς...

ΤΑ ΖΩΑ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

Οι πρώτοι που προσκύνησαν τον Ιησού ήταν τα ζώα κι όχι οι άνθρωποι. Ανάμεσα στους ανθρώπους αναζητούσε τους απλοϊκούς, ανάμεσα στους απλοϊκούς τα παιδιά. Πιο απλά και πιο ταπεινά, το υποδέχτηκαν τα ζώα του στάβλου. Αν και ταπεινά, αν και βαλμένα στην υπηρεσία ενός όντος πιο αδύνατου και πιο κτηνώδους απ' αυτά, ο όνος και ο βους είχαν δει ωστόσο άλλοτε να γονατίζουν μπροστά τους οι όχλοι. Ο λαός του Γιαχβέ, ο περιούσιος λαός που τον είχε ελευθερώσει από τη δουλεία της Αιγύπτου, ο λαός που ο ποιμένας του τον είχε παρατήσει μονάχο στην έρημο για να ανεβεί στο βουνό και να μιλήσει στον Ύψιστο, ο λαός αυτός είχε υποχρεώσει τον Ααρών να του φτιάξει ένα χρυσό μοσχάρι για να τον προσκυνά.

Τον όνο στη Ελλάδα τον είχαν καθιερώσει στον Άρη, στον Διόνυσο, στον υπερβόρειο Απόλλωνα... Ο Ώχος βασιλεύς της Περσίας είχε βάλει έναν όνο στο ιερό του Φθά για να τον προσκυνούν.

Λίγα χρόνια πριν γεννηθεί ο Χριστός, ο μέλλον κυρίαρχος του, ο Οκταβιανός, πηγαίνοντας προς το στόλο του, την παραμονή της ναυμαχίας του Ακτίου, είδε μπροστά του έναν αγωγιάτη με το ζώο του. Ο όνος εκείνος λεγόταν Νίκων κι έπειτα από τη ναυμαχία ο αυτοκράτωρ έστησε ένα μπρούτζινο όνο στο ναό, που θύμιζε τη νίκη.

Βασιλείς και λαοί είχαν γονατίσει ως τότε μπροστά στον βουν και τον όνο. Ήταν βασιλείς της γης, ήταν λαοί παραδομένοι στην ύλη... Με τον Χριστό θα πάρει τέλος η λατρεία του ζώου, η αδυναμία του Ααρών, η δεισιδαιμονία του Αυγούστου. Τα κτήνη της Ιερουσαλήμ θα Τον θανατώσουν αλλά ωστόσο εκείνα της Βηθλεέμ Τον θερμαίνουν με την ανάσα τους. Όταν ο Ιησούς θα μπει κατά το τελευταίο Πάσχα, στην πολιτεία του θανάτου Του θα κάθεται σε ένα πουλάρι...θα έρχεται να σώσει τους ανθρώπους κι όχι μονάχα τους εβραίους. Και δεν θα ξεστρατίσει από το δρόμο του κι αν όλα τα κτήνη της Ιερουσαλήμ του επιτεθούν

ΟΙ ΠΟΙΜΕΝΕΣ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

Ύστερα από τα ζώα, εκείνοι που φυλάνε τα ζώα. Ακόμη κι αν δεν είχαν πάρει την είδηση της μεγάλης Γέννησης από τον Άγγελο, οι ποιμένες θα έσπευδαν στο σπήλαιο για να δουν το παιδί της Ξένης.

Οι ποιμένες ζουν σχεδόν πάντα στην αποτραβηγμένη μοναξιά. Δεν ξέρουν τίποτε από τον κόσμο που απέχει τόσο ούτε από τα όργια της γης. Ότι κι αν λάβει χώρα κοντά τους, όσο ασήμαντο κι αν είναι τους συγκινεί. Φύλαγαν τα κοπάδια τους κατά την ατέλειωτη νύχτα του ηλιοστασίου, όταν τους τάραξε το φως και τους συγκλόνισαν τα λόγια του αγγέλου.

Μόλις ξεχώρισαν μέσα στο μισόφωτο του στάβλου μια νέα κι ωραία γυναίκα, που καμάρωνε αμίλητη το παιδί της κι είδαν το βρέφος που μόλις είχε ανοίξει τα ματάκια του, εκείνες τις τριανταφυλλένιες κι απαλότερες σάρκες, εκείνο το στοματάκι που δεν είχε δοκιμάσει ακόμη την τροφή. Κι η καρδιά τους αναστατώθηκε. Μία γέννηση, η γέννηση ενός καινούργιου ανθρώπου, μια ψυχή που πριν λίγες στιγμές φόρεσε σάρκα και βγήκα για να υποφέρει μαζί με άλλες ψυχές, είναι πάντα ένα θαύμα τόσο σπαραξικάρδιο, ώστε να κινεί σε λύπηση ακόμη και αυτούς τους απλοϊκούς που δεν το νιώθουν. Αλλά γι αυτούς εδώ, που είχαν ειδοποιηθεί, το βρέφος εκείνο δεν ήταν ένα παιδί σαν όλα τα άλλα, αλλά Εκείνος που χίλια χρόνια τον προσδοκούσε ο πονεμένος λαός τους....

Οι αρχαίοι ποιμένες ήταν φτωχοί και δεν καταφρονούσαν τους φτωχούς. Ήσαν απλοϊκοί σαν παιδιά και τους άρεσε να κοιτάζουν τα παιδιά. Προέρχονταν από ένα λαό που πατριάρχη του είχε τον ποιμένα της Ουρ, ένα λαό που είχε οδηγηθεί από ένα ποιμένα της Μαδιάμ. Ποιμένες ήσαν οι πρώτοι βασιλείς τους, ο Σαούλ κι ο Δαβίδ. Ποιμένες ζώνων πριν γίνουν ποιμένες μια ανθρώπινης φυλής. Αλλά οι Ποιμένες της Βηθλεέμ, άγνωστοι "στον άκαρδο κόσμο" δεν ήταν περήφανοι. Ένας φτωχός είχε γεννηθεί ανάμεσα τους και τον κοίταζαν με αγάπη και με αγάπη του πρόσφεραν τα φτωγά τους πλούτη. Γνώριζαν ότι το παιδί εκείνο, γεννημένο από φτωχούς μέσα στη φτώχεια, απλό μέσα στην απλότητα του, γεννημένο από λαϊκούς γονείς ανάμεσα στο λαό, θα γινόταν ο Σωτήρας των ταπεινών, των ανθρώπων εκείνων, των οποίων "η ευδοκία" ήταν το μήνυμα που τους είχε δώσει ο άγγελος...